

מסכת פרה

פרק יב

א. האזוב הקצר, מספקו בחוט ובכוש, וטובל ומעלה, ואוחז באזוב ומזה. רבי יהודה ורבי שמעון אומרים, כשם שהזה באזוב, כך טבילה באזוב:

ב. הזה, ספק מן החוט, ספק מן הכוש, ספק מן הגבעול, הניתו פסולה. הזה על שני כלים, ספק על שניהם הזה, ספק מחברו מזה עליו, הניתו פסולה. מחט שהיא נתונה על הקרס, והזה עליה, ספק על המחט הזה, ספק מן הקרס מזה עליה, הניתו פסולה. צלוחית שפיה צר, טובל ומעלה כדרךכו. רבי יהודה אומר, הזה ראשונה. מי חטאת שנתמעטו, טובל ואפלו ראשי גבעולין ומזה, ובלבד שלא יספג. נתפון להזות לפניו והזה לאחוריו, לאחוריו והזה לפניו, הניתו פסולה. לפניו, והזה על הצדדין שלפניו, הניתו כשרה. מזין על האדם מדעתו ושלא מדעתו. מזין על האדם ועל הכלים, ואפלו הן מאה:

ג. נתפּוֹן לְהִזּוּת עַל דְּבַר שֶׁהוּא מְקַבֵּל טְמֵאָה וְהִנֵּה עַל דְּבַר שְׂאִינוֹ מְקַבֵּל טְמֵאָה, אִם יֵשׁ בְּאִזּוֹב, לֹא יִשְׁנֶה. עַל דְּבַר שְׂאִינוֹ מְקַבֵּל טְמֵאָה, וְהִנֵּה עַל דְּבַר שֶׁמְקַבֵּל טְמֵאָה, אִם יֵשׁ בְּאִזּוֹב, יִשְׁנֶה. עַל הָאָדָם, וְהִנֵּה עַל הַבְּהֵמָה, אִם יֵשׁ בְּאִזּוֹב, לֹא יִשְׁנֶה. עַל הַבְּהֵמָה, וְהִנֵּה עַל הָאָדָם, אִם יֵשׁ בְּאִזּוֹב, יִשְׁנֶה. הַמִּים הַמְּנֻטְפִּים, כְּשֶׁרִים. לְפִיכָךְ הֵם מְטַמְּאִין לְשֵׁם מִי חֲטָאת:

ד. הַמִּזְה מַחֲלוּן שֶׁל רַבִּים וְנִכְנָס לַמִּקְדָּשׁ וְנִמְצְאוּ הַמִּים פְּסוּלִים, פְּטוּר. מַחֲלוּן שֶׁל יָחִיד וְנִכְנָס לַמִּקְדָּשׁ וְנִמְצְאוּ הַמִּים פְּסוּלִין, חֵיב. אֲבָל כִּהְיוּ גְדוּל, בֵּין מַחֲלוּן שֶׁל יָחִיד בֵּין מַחֲלוּן שֶׁל רַבִּים, פְּטוּר, שְׂאִין כִּהְיוּ גְדוּל חֵיב עַל בִּיאַת הַמִּקְדָּשׁ. מַחֲלִיקִין הָיוּ לִפְנֵי חֲלוּן שֶׁל רַבִּים וְדוֹרְסִין וְלֹא נִמְנָעִין, מִפְּנֵי שְׂאֵמְרוֹ, מִי חֲטָאת שֶׁעָשׂוּ מִצּוֹתוֹ, אֵינָן מְטַמְּאִין:

ה. אוֹחֵז הוּא הַטְּהוֹר בְּקִרְדָּם הַטְּמֵא בְּכִנְפוֹ, וּמִזְה עָלָיו. אֵף עַל פִּי שִׁישׁ עָלָיו כְּדֵי הִזְיָה, טְהוֹר. כִּמָּה יֵהָא בַּמִּים וַיִּהְיֶה בָהֶם כְּדֵי הִזְיָה. כְּדֵי שִׁיטְבִּיל רֹאשִׁי גְבַעוּלִין וְנִזְה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, רוֹאִים אוֹתָם כְּאֵלוֹ הֵן עַל אִזּוֹב שֶׁל נַחֲשֶׁת:

ו. הַמִּזְה בְּאִזּוֹב טְמֵא, אִם יֵשׁ בּוֹ כְּבִיצָה, הַמִּים פְּסוּלִים, וְהִזְיָתוֹ פְּסוּלָה. אֵין בּוֹ כְּבִיצָה, הַמִּים כְּשֶׁרִים, וְהִזְיָתוֹ פְּסוּלָה. וּמִטְמֵא אֶת חֲבֵרוֹ, וְחֲבֵרוֹ אֶת חֲבֵרוֹ, אֶפְלוֹ הֵן מֵאָה:

ז. הטהור לחטאת שנטמא ידיו, נטמא גופו, ומטמא את חברו, וחברו את חברו, אפלו הן מאה:

ח. לגין של חטאת שנטמא אחריו, נטמא תוכו, ומטמא את חברו, וחברו את חברו, אפלו הן מאה. הזוג והענבל, חבור. כוש של רובן, לא יזה לא על הכוש ולא על הפיקה. ואם הזזה, מזה. של פשתן, חבור. עור של עריסה שהוא מחבר לפיקות, חבור. המלבן, אינו חבור לא לטמאה ולא לטהרה. כל ידות הכלים הקדושות, חבור. רבי יוחנן בן נורי אומר, אף התרוקות:

ט. הסלים שבקנתל, והמטה של טרבל, וקרן של כליבה, וקרניו של יוצאי דרכים, ושלשלת המפתחות, ושלל הכובסים, והבגד שהוא תפור בכלאים, חבור לטמאה ואינו חבור לטהרה:

י. פסוי מחם שהוא מחבר לשלשלת, בית שמאי אומרים, חבור לטמאה ואינו חבור לטהרה. בית הלל אומרים, הזזה על המחם, הזזה הפסוי. הזזה על הפסוי, לא הזזה המחם. הכל כשרים להזות, חוץ מטמטום ואנדרוגינוס והאשה. ותינוק שאין בו דעת, האשה מסעדתו ומזה, ואוחזת לו במים והוא טובל ומזה. אם אחזה בידו, אפלו בשעת הזיה, פסול:

יא. טַבַּל אֶת הָאֶזוֹב בַּיּוֹם וְהִנֵּה בַּיּוֹם, כָּשִׁיר. בַּיּוֹם וְהִנֵּה בַּלִּילָה,
בַּלִּילָה וְהִנֵּה בַּיּוֹם, פָּסוּל. אָבֵל הוּא עֲצָמוֹ טוֹבֵל בַּלִּילָה וּמִנָּה בַּיּוֹם,
שָׂאִין מִזֵּין עַד שְׁתַּנְיָן הַחֲמָה. וְכֵלָן שְׁעָשׂוֹ מִשְׁעָלָה עֲמוּד הַשַּׁחַר,
כָּשִׁיר: